

Pa - ma - tuj, člo - vě - če,
 proč tě Pán Bůh stvo - řil
 a nad stvo - ře - ní vše
 proč tě tak po - vý - šil; pro - to,
 a - bys Je - mu slou - žil.

2. Bůh tvůj učinil tě / k podobenství svému, / přijal tě za dítě; / tys však Otci svému nechtěl / sloužiti věrnému.
3. Utrácíš svá léta, / svévolně jen hřešíš / a rozkoší světa / bídou duši těšíš, zlého / života nelepších.
4. Krátký věk na světě, / léta tvá pominou; / jako rosa v létě / tvé útěchy zhynou. Ó, bys / dal se cestou jinou!
5. Pokoř se v tichosti, / volej k Bohu svému / a žádej milosti / sobě nehodnému, Kristu / důvěř se samému!
6. Otče milostivý, / pro smrt Syna svého / slyš hlas můj truchlivý / a mne nehodného přijmi / na milost pro Něho.
7. Duši svou poroučím / já Tobě samému, / na milost se spouštím / Pánu Bohu svému; buď mi / milostiv hříšnému!